बन्धुवर्गमशेषं च विद्धेतज्जीवजीवितं ॥३६॥
अरण्यगहनाल्लब्धमनाथं देव रक्षसि ।
बहुलोकाश्रयं बालं कथमेतमुपेक्षसे ॥३७॥
अथाभ्यधान्महात्मा स वचोभिः शवरस्य तैः ।
बध्यस्य दृष्टिपातैश्च विक्लवैर्विवशीकृतः ॥३८॥
किरात कातरो मा भूः स्वयं संरक्ष्यते मया ।
बहुबन्धुस्तव सुतो बध्योऽप्ययमबान्धवः ॥३९॥
उपहारीकरोम्येष चण्डिकायै स्वविग्रहं ।
मयि प्रहर निःशङ्कं जीवत्वेतज्जनद्वयं ॥४०॥
तदद्भुतमहासत्त्वचित्तोदात्तत्वविस्मितः ।
उन्मिषद्रोमहर्षस्तं ततः स शवरोऽभ्यधात् ॥४१॥
अतिकारुण्यमिषतस्तवायं पृथिवीपते ।
कश्चिन्मतिविपर्यासप्रकारो हृदि रोहति ॥४२॥
त्रैलोक्यजीवितेनापि यो रक्ष्यो हेलयैव तं ।
पृथिवीभागसुभगं कथं कारमुपेक्षसे ॥४३॥
न मानं न यशो नार्थान् न दारान् न च बान्धवान् ।
न धर्मं न सुतान् भूपा रक्षन्ति प्राणतृष्णया ॥४४॥
तत् प्रसीद प्रजानाथ मा बध्येऽस्मिन् कृपां कृथाः ।
शिशुश्चैष प्रजाश्चैता जीवन्तु त्वयि जीवति ॥४५॥